

Drøbye (RV):

Selv om det af debatten indtil nu har været lidt svært at registrere det, så skete der faktisk en væsentlig politisk ændring i diskussionen om de ubebyggede grunde den 22. april 1982, da boligministeren oplyste over for boligudvalget, at der var en vis risiko for, at lejerne kom i klemme. At denne ændring er sket, kunne man tydeligt høre ved førstebehandling af dette beslutningsforslag, idet der i hvert fald var én ting, der var klar, og det var, at der var et meget stort flertal i folketinget for at holde lejerne skadesløse, mens der derimod ikke var noget stort flertal for at gøre det på den måde, som boligministeren havde foreslået det, ja, indtil beslutningsforslaget kom, havde der vel endda været et tvivlsomt flertal for det.

Det hænger nøje sammen med, at boligministerens forslag er udarbejdet ud fra helt andre begrundelser end hensynet til at holde lejerne skadesløse, og at det på det område jo er forholdsvis dårligt egnet, hvis man som formål endvidere har, at det at holde lejerne skadesløse skal ske på en for staten rimelig økonomisk måde. Men jeg synes altså, det er urimeligt, at vi får en debat, som indleder med at stille tingene op således, at der skulle være uklarhed om flertallet for at holde lejerne skadesløse.

Der er to forhold, som siden sidste år, hvor principaftalerne omkring denne sag blev indgået, har haft indflydelse på selve sagen. Det første er forelæggelsen af aktstykket til finansudvalget for et par måneder siden, hvoraf det fremgik, at 4-5 grunde indeholdt meget store garantibeløb set i forhold til grundenes værdi ved 17. alm. vurdering. Der er tale om, at 17. alm. vurdering kun er $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{3}$ af de garantisummer, som staten skal gå ind med. Det opfattede vi som værende i strid med forudsætningerne for principaftalen, og derfor blev der ikke i de forhandlinger, som foregik, truffet nogen aftale om, at aktstykket skulle igennem.

Vi synes, det havde været rimeligt i forbindelse med det meget store misforhold at undersøge, om ikke der var alternativer for staten at gribe til, fordi misforholdet jo også øger risikoen for eller sandsynligheden for, at staten bliver den store taber i den garantiordning, som laves.

Men hvad der også kunne give anledning til, at vi overvejede alternativer, var det forhold, at dels oplysningerne fra KAB den 22. april 1982, dels den analyse af disse oplysninger, som boligministeren redegjorde for i et samråd med boligudvalget, klart pegede imod, at lejerne kunne komme til at betale ikke så små beløb endda. Jeg tror ikke, at nogen med sikkerhed kan stå inde for de tal, der indgik i de korte bemærkninger for et øjeblik siden, men det er klart, at det er i den størrelsesorden, vi diskuterer lejernes risiko, og det er jo mildest talt meget store tal, der er tale om.

Derfor sagde vi ved forslaget første behandling, at vi kun kunne tiltræde aktstykket og beslutningsforslaget under forudsætning af, at det af den videre behandling i folketinget fremgik, at det ikke var muligt på en anden og for staten lige så god måde at holde lejerne skadesløse. Sådanne muligheder har flertallet ikke villet begive sig ind på at undersøge. Vi mener, det ville være muligt både at opretholde formålet at holde lejerne skadesløse og at nå de jordpolitiske mål, som fru Mimi Stilling Jacobsen redegjorde for for lidt siden, ved at anvende en fremgangsmåde, hvorefter man ikke gik ind i en garantiordning, men alene garanterede lejerne. Boligministeren har oplyst i et svar til finansudvalget og boligudvalget, at kommunerne har forkøbsret til den pågældende jord og i kraft af den kan sikre den planlægning, som kommunerne ønsker, og dermed altså også sikre, at jorden bebygges med almennyttigt boligbyggeri, hvis kommunerne ønsker det, og kommunernes accept er jo under alle omstændigheder nødvendig for, at der kan bygges almennyttigt boligbyggeri. Men her har flertallet holdt fast ved, at der ikke skulle undersøges alternative muligheder, uanset at ikke mindst det forhold, at lejerne var i klemme, kunne give anledning til en anden holdning til selve problemstillingen end den, der har været den gældende i det sidste par år.

Den anden betingelse, som vi stillede, var, at der skulle stilles ændringsforslag af boligministeren til lov om boligbyggeri, som indeholdt væsentlige skridt mod omdannelse af boligselskaberne til beboerjede selskaber. Sådanne forslag er ikke stillet, og det betyder, at mens det for de to sidste betingelser, vi stillede, kan siges, at de er delvis opfyldt,